

Η διαλεκτική της Δημιουργίας :Η Γένεση του Σύμπαντος κόσμου και η προέλευση της ζωής

Αδδ.μου

Κάθε σοβαρή συζήτηση ή αναφορά εν προκειμένω, για ένα τόσο σοβαρό θέμα, πρέπει να χαρακτηρίζεται από την προσφερόμενη πρόοδο και γενικά επαύξηση της πνευματικής καλλιέργειας και γνώσης, μα πάνω απ' όλα πρέπει αυτή να χαρακτηρίζεται, διακρίνεται, για την γωνία ή γωνίες θεώρησής της.

Πιστεύω ακράδαντα ότι αν δεν συντρέχουν οι παραπάνω προϋποθέσεις, τότε είναι δυνατόν η όποια ανφορά να εκφυλιστεί σε μάταια και ατέρμονα παιχνίδια του λόγου.

Οφείλω ευθύς εξ'αρχής να διευκρινίσω ότι, η Δημιουργία-Γένεση σαν λέξη και έννοια, αναφέρεται στην δημιουργία του Σύμπαντος κόσμου και της ζωής και ότι αυτή εξετάζεται από την επιστημονική κοινότητα, και όχι μόνο,πχ από τους διάφορους Μύστες, μέσα από τις παρακάτω εκδοχές-γωνίες θεώρησης:

Α. Η δημιουργία κατά την Παλαιά Διαθήκη.

Β. Η δημιουργία κατά τους αρχαίους Έλληνες και φιλοσόφους άλλων χωρών.

Γ. Η δημιουργία κατά την κλασική φυσική.

Δ. Η δημιουργία κατά την θεωρία της μεγάλης έκρηξης.

Αδδ. μου. Είναι αυτονόητο, ότι δεν είναι δυνατή η εμπειριστατωμένη ανάπτυξη της κάθε θεώρησης, γι' αυτό θα περιοριστώ στην Χριστιανική θεώρηση και παραδοχή που εμένα τουλάχιστον εκφράζει, δηλαδή την ιδέα της αιτιοκρατίας του Σχεδίου του Θεού μας και παράλληλα στην πίστη μας για την ύπαρξη μιας υπέρτατης Αιτίας της Δημιουργίας από τον Δημιουργό μας, και όλα αυτά εξεταζόμενα μέσα από την εγκυρότητα και τα όρια του διαλεκτικού λόγου, δηλαδή της τέχνης του διανοείσθαι και της μεθόδου προσέγγισης της πραγματικότητας.

Φίλοι μου αν η διαλεκτική, εν προκειμένω, σαν φιλοσοφικός όρος σημαίνει την τέχνη του διαλόγου, της συζήτησης, κατά τον Πλάτωνα σημαίνει την κίνηση του πνεύματος που ανυψώνεται προς την αλήθεια, τις ιδέες, κατά τον Henkel σημαίνει την πορεία εξέλιξης της σκέψης και του όντος μέσω της υπέρβασης των αντιθέσεων από την θέση και την αντίθεση στην σύνθεση, κατά τους Μαρξ-Ένγκελς σημαίνει την πορεία κίνησης των πραγμάτων μέσα από την υλιστική γωνία θεώρησης, τέλος σημαίνει μία ακολουθία/σειρά επιχειρημάτων που αποσκοπούν στο να πεισθεί ο συνομιλητής για τις απόψεις μας. Άλλος ορισμός την προσδιορίζει σαν το αποτέλεσμα του διαλογισμού, **δηλαδή της αναζήτησης της αιτίας για οτιδήποτε αγγίζει και ερεθίζει την λογική διαμέσου του προβληματισμού.**

Αδδ. μου. Οι άνθρωποι μέχρι το πρόσφατο παρελθόν πίστευαν ότι η τελική εικόνα της δημιουργίας των πάντων και της ζωής θα ήταν γεμάτη ομορφιά, τάξη και απλότητα. Με την εξέλιξη όμως της επιστήμης και καθώς το «Σχεδιάσμα Εκείνου» προχωρούσε και προχωρεί παρουσιάστηκαν εκπλήξεις.

Η ομορφιά υπάρχει αλλά είναι διαφορετική απ'ότι περιμέναμε εμείς ή ένας καλλιτέχνης. Η τάξη υπάρχει αλλά δεν είναι ικανή να κατασιγάσει τις απορίες μας. Όσο δε για την απλότητα, αυτή έχει εξαφανισθεί, αφού όπως έχει αποδειχθεί επιστημονικά, αυτή είναι συνυφασμένη με την πολυπλοκότητα.

Σε κάθε μεγάλο πρόβλημα και ειδικά για το εξεταζόμενο, διαπιστώνεται ότι όσο από πιο κοντά αυτό εξετάζεται, γίνεται άμεσα αντιληπτό ότι, εμείς οι άνθρωποι αποτελούμε μέρος του προβλήματος, οι δε «λύσεις» που δίνουμε, γεννάνε καινούργια

προβλήματα ή εν πάση περιπτώσει οι «λύσεις» απλά και μόνο τροποποιούν το πρόβλημα **και τούτο διότι κανένας άνθρωπος με τις θεωρίες του ή αποδείξεις του, δεν έπεισε κανέναν ή δεν απέδειξε ότι, η δημιουργία του Σύμπαντος Κόσμου και της ζωής, προέκυψαν με έναν ή πολλούς και φυσικά συγκεκριμένους τρόπους.**

Με ποιητική διάθεση θα υπενθύμιζα:

**Όσα βουνά κι αν ανεβείτε
απ' τις κορφές τους, θ' αγναντεύετε άλλες
κορφές, ψηλότερες, μιαν άλλη πλάση
ξελογιάστρα και στην κορφή σαν φθάσετε
την κατάληξη πάλι θα καταλάβετε πως
βρίσκεστε σαν πρώτα κάτω απ' όλα τ' άστρα.**

Αδδ. μου. Με τα παραπάνω που είναι λόγια του Κωστή Παλαμά, θα μπορούσε κανείς να ανοίξει και να κλείσει το θέμα αφού μέσα από τις αλληγορίες των λόγων του, γίνεται αντιληπτό ότι γίνεται μια διαρκής αναζήτηση για την ανεύρεση της αλήθειας, όσο αφορά την δημιουργία και τον κόσμο.

Όσο αφορά την Δημιουργία σαν θέληση Εκείνου του Δημιουργού, πρέπει να αποκλειστεί η αντίφαση στην οποία περιπλέκεται η Μεταφυσική ανάμεσα στο τυχαίο και την αναγκαιότητα. Τώρα πάνω στο τυχαίο και την αναγκαιότητα πολλά μπορούν να ειπωθούν. Εμείς ασπαζόμαστε και γενικά αποδεχόμαστε ότι η δημιουργία αποτελεί "Σχέδιο" Εκείνου, δηλ. του Δημιουργού του Σύμπαντος κοσμου.

Έτσι λοιπόν στην προσπάθειά μου να αποκλείσω το τυχαίο και την αναγκαιότητα, αναφέρω ότι τίποτα δεν μπορεί να είναι πιο έντονα αντιφατικό από αυτές τις δύο θεωρίες της νόησης.

Ο κοινός νους και καθώς η «Νέα Πνευματική Εποχή» αγγίζει τις καρδιές των ανθρώπων, ένα δυναμικό κύμα πνευματικής αναζήτησης αναπροσανατολίζει την ανθρώπινη συνείδηση σε νέες πηγές Αλήθειας για την Δημιουργία, πέρα απ' τις μαχόμενες ιδεολογίες, τις δογματικές, που καθλώνουν την ανάταση του ανθρώπου και τον οδηγούν στην σύγκρουση και την καταστροφή.

Η Αλήθεια πάντως όσο αφορά την Δημιουργία σύμφωνα με τις διαφορετικές θρησκείες και απόψεις είναι ίδια πάντα, αν και δόθηκε αυτή κάθε φορά από άλλη όψη, ανάλογα με τον χρόνο και τον τόπο.

Η Δημιουργία τώρα σαν θεμελιώδης φιλοσοφική θεώρηση, σημαίνει το γίνεσθαι των φυσικών στοιχείων τα οποία συμπλέκονται και συντάσσονται για να δημιουργούν νέες μορφές ζωής υπό την επιστασία του λόγου με τρόπο ώστε να αποτελούν εκφράσεις "του Λόγου".

Ο δε Λόγος, ως αρχή του παντός, είναι αιώνιος και αμετάβλητος, κάτι μεταξύ υλικού και πνευματικού που εποπτεύει απρόσωπα το γίνεσθαι και τις απειράριθμες συνθέσεις, που δημιουργούν με τη σειρά τους επίσης, απειράριθμες αντιθέσεις.

Εξετάζοντας τώρα το πρόβλημα όσο αφορά την Δημιουργία, είμαι υποχρεωμένος να δώσω τις συντεταγμένες του διαλεκτικού λόγου. Οφείλω καλύτερα να καθορίσω τα όρια της διαλεκτικής, να θεμελιώσω την νομιμότητά της και να επισημάνω τα θέματα

που χαρακτηρίζουν σήμερα την κατάσταση της διαλεκτικής φιλοσοφίας τουλάχιστον, για το θεμελιώδες κεφάλαιο της Δημιουργίας.

Πρόθεσή μου δεν είναι να ανταποκριθώ συνολικά στα πράγματα αυτά, αφού κρίνω εαυτόν ανεπαρκή, αλλά να θέσω ορισμένα ερωτήματα που είναι αναγκαία να διευκρινισθούν.

Γύρω από τον λόγο ή αιτία της Δημιουργίας, του Σύμπαντος κόσμου και της ζωής, με όλες τις μορφές που αυτή απαντάται το ανθρώπινο πνεύμα, δεν μπορεί να προχωρήσει σε βάθος μέσα στην ουσία του όντος μόνο με την σκέψη. Από αυτό συμπεραίνουμε ότι το ανθρώπινο πνεύμα πρέπει να διαθέτει πολύ περισσότερους και περισσότερο ευαίσθητους αισθητήρες για να μπορέσει να αντιληφθεί τη σύλληψη και εκτέλεση εκείνου του... Σχεδίου.

Πλην όμως Αδδ., μου ο άνθρωπος μη μπορώντας να εμβαθύνει τόσο πολύ την ανθρώπινη λογική του, αρκείτε στο συναίσθημα που εξακολουθεί να είναι προϊόν συγκινήσεων του πρωτόγονου ανθρώπου.

Ακόμη και σήμερα παρά την εξέλιξή του, ο άνθρωπος εκφράζει την ανασφάλεια του και πνευματική του "μικρότητα" για το μέγεθος της σύλληψης και εκτέλεσης του Σχεδίου του Θεού μας.

Όπως ο χώρος συμπληρώνεται με τον χρόνο και η όραση με την ενόραση και την διόραση έτσι και ο άνθρωπος συμπληρώνει τη γνώση του με την εικασία γύρω από την Δημιουργία, του Σύμπαντος κόσμου και της ζωής.

Όπως αποδεικνύει η πείρα, ανεβαίνουμε τα σκαλιά για την απόκτηση της γνώσης αργά και κοπιαστικά πιστεύοντας ότι κάποτε θα φτάσουμε εκεί και σε Εκείνον.

Με την σημερινή του εξέλιξη ο άνθρωπος και συγκεκριμένα μέσω των μεγάλων ανακαλύψεων, δημιουργήθηκαν ζητήματα που κάνουν τους αστρονόμους να δουλεύουν ασταμάτητα και να συζητάνε με ένα εκνευρισμό που αγγίζει τα όρια του πάθους.

Αναφορικά με την θεωρία της μεγάλης έκρηξης {big – bang} και την δημιουργία του κόσμου έχουν εκφρασθεί απόψεις που δεν χωρούν ούτε σε χιλιάδες σελίδες. Η σημερινή τέλος Αστρονομία, (το ανάλαφρο αυτό διανοητικό παιχνίδι, για μεγάλα τηλεσκόπια και μεγαλύτερα μυαλά), προσπαθεί να δώσει απαντήσεις και λύσεις για το φιλήσυχο προάστιο του φιλειρηνικού γαλαξία αστεριών που ζούμε, ενώ τριγύρω μας και λίγο παραπέρα στο απώτερο διάστημα συμβαίνουν αφάνταστα βίαια γεγονότα. Εκεί πάνω λοιπόν, υπάρχουν αντικείμενα που μοιάζουν να παραβιάζουν ακόμα και τους νόμους της Φυσικής, που με τόση υπομονή κατόρθωσαν να εξακριβώσουν δεκάδες γενεές επιστημόνων πάνω στην Γη.

Όσα συμβαίνουν εκεί πάνω και που σαν απόρροια τους δημιουργηθήκαμε εμείς εδώ κάτω, μπορούμε (όσο και όσα μπορούμε), να τα περιγράψουμε, αλλά όχι να τα εξηγήσουμε.

Όλα λοιπόν συνέβησαν και συμβαίνουν μέσα στον χρόνο, που η εννοιά του είναι αντικειμενικά υπάρχουσα ή υποκειμενικά αυτή είναι προερχόμενη από την διαδοχή των γεγονότων.

Κατά τον Αριστοτέλη, ο Χρόνος είναι ο αριθμός των κινήσεων κατά το πρότερο και το ύστερο. Αν ήταν εύκολο να ταξιδέψουμε με την ταχύτητα του φωτός (300.000 Km/sec) θα ήταν εύκολο να παρακολουθήσουμε τα όσα συνέβησαν πριν από εμάς. Αλλά όπως εμείς αποτελούμε τους συνεχιστές του παρελθόντος, έτσι και οι άνθρωποι του μέλλοντος, αποτελούν την δική μας φυσική συνέχεια που βρίσκεται διάχυτη γύρω μας και μέσα μας. Ο χρόνος τέλος, σε συνάρτηση με τον χώρο, αποτελεί την τέταρτη διάσταση του Σύμπαντος: τον **ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ**.

Αδδ. μου Σύμφωνα με όλες τις γωνίες θεώρησης για την δημιουργία του Σύμπαντος, το σκοτάδι προϋπήρχε πριν εμφανιστεί το φως και στη συνέχεια επήλθε το “ordo ab chaos” η τάξη από το χάος. Όταν δε λέμε «Δημιουργία», δεν εννοούμε μόνο τον κόσμο των φαινομένων αλλά και τον κόσμο των ιδεών και τον πνευματικό κόσμο και κάθε τι που υπάρχει και είναι ΘΕΟΣ.

Κατά τον Leipnitz, ο κόσμος και γενικά η Δημιουργία είναι έργο του Παντογνώστη και Παντοδύναμου Δημιουργού. Κατά συνέπεια, ο Κόσμος και το Σύμπαν είναι άριστος όλων των κόσμων (π.χ ο κόσμος των ζώων, των φυτών κλπ) που έχουν δημιουργηθεί από τον ΘΕΟ. Αν ο κόσμος δεν ήταν άριστος, αυτός θα προερχόταν από έναν ΘΕΟ που ή δεν θα γνώριζε να τον κάνει άριστο ή δεν θα ήθελε ή δεν θα μπορούσε να τον κατασκευάσει άριστο.

Αλλά ο ΘΕΟΣ σαν Παντογνώστης γνωρίζει, σαν Πανάγαθος ήθελε και σαν Παντοδύναμος μπορούσε .

Αδδ. μου. Η διερεύνηση από την επιστήμη των συνθηκών εκείνων κάτω από τις οποίες παρουσιάστηκε και εξελίχθηκε η ζωή, δεν εμποδίζεται από την παραδοχή του Ενός, Πρώτου και Μοναδικού ΑΙΤΙΟΥ, το οποίο έδωσε τους νόμους και προδιέγραψε το Σχέδιο, του Δημιουργού . Η παραδοχή ενός πρώτου Αιτίου, ενός Δημιουργού και Κυβερνήτη του Σύμπαντος και οτιδήποτε υπάρχει σ’ αυτό, αποτελεί την Αλήθεια την οποία κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος αναζητεί και η οποία βρίσκεται πέρα από το πεδίο της Επιστήμης και Φυσικής, δηλαδή βρίσκεται στο πεδίο της Μεταφυσικής.

Ο Μωσής περιγράφοντας το γεγονός της Δημιουργίας του Ουρανού , της Γης ,και της Ζωής αναφέρει:

«Πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος»

Ο άνθρωπος φλεγόμενος από τον πόθο να ερμηνεύσει όσο μπορεί, τα φαινόμενα, ερευνά, πειραματίζεται, διατυπώνει θεωρίες και κατέρχεται στο βάθος της συνειδήσεως εναρμονίζοντας εαυτόν προς τον παγκόσμιο ρυθμόν, δηλ. την Ισοροπία του Σύμπαντος, ίσως, επειδή μέσα από τον ίδιο του τον εαυτό, βρει την μεγάλη Αλήθεια, την μία και μοναδική, αναφωνώντας με δέος:

«Τα πάντα εν σοφία εποίησας»